

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 4, 2023

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:33](#) 31-01-2023

Motivering toekennen immateriële schade belaging.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:71](#) 31-01-2023

Rijden op een minibike zonder rijbewijs.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:117](#) 31-01-2023

Rechtsgeldige betekening van de oproeping in hoger beroep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:8](#) 24-01-2023

Kan de getuige binnen afzienbare termijn worden gehoord?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:69](#) 24-01-2023

Rijden terwijl verdachte wist dat 'een op zijn naam gesteld rijbewijs' ongeldig was verklaard, maar met een geldig buitenlands rijbewijs.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:85](#) 24-01-2023

Is sprake van verband tussen voorwerpen en feiten waarvoor belanghebbende is veroordeeld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:70](#) 24-01-2023

Avondklok als bijzondere voorwaarde toelaatbaar?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:91](#) 24-01-2023

Kon bij aangeefsters in redelijkheid vrees ontstaan dat misdrijf waarmee werd bedreigd ook zou worden gepleegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:86](#) 24-01-2023

Is het hoger beroep ingesteld middels een schriftelijke bijzondere volmacht ex artikel 450 lid 3 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:68](#) 24-01-2023

Afwijzing voorwaardelijk verzoek tot horen slachtoffer in verband met haar gezondheid of welzijn, voldoende compensatie voor niet kunnen uitoefenen ondervragingsrecht?

RECHTSPRAAK

Rechtsgeldige betekening van de oproeping in hoger beroep?

Rechtsgeldige betekening van de oproeping in hoger beroep?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 2 juli 2021 rechtsgeldig is betekend.

Als de verdachte als ingezetene is ingeschreven in de BRP en bij de aanbidding van de oproeping aan het BRP-adres van de verdachte geen uitreiking heeft kunnen geschieden, wordt de oproeping uitgereikt aan de autoriteit van welke zij is uitgegaan. De oproeping is dan op grond van artikel 36e lid 2 aanhef en onder b Sv rechtsgeldig betekend op voorwaarde dat bij adresverificatie blijkt dat de verdachte op de dag waarop de oproeping aan het BRP-adres is aangeboden en in elk geval vijf dagen nadien op dat adres was ingeschreven. De autoriteit van welke zij is uitgegaan zendt vervolgens onmiddellijk een afschrift van de oproeping aan het BRP-adres. (Vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, r.o. 3.11-3.16.)

Het kennelijke oordeel van het hof dat uit de informatiestaat SKDB-persoon van 12 mei 2021 volgt dat de verdachte ten tijde van de poging tot uitreiking van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 2 juli 2021 op 8 mei 2021 en vijf dagen nadien in de BRP stond ingeschreven op het adres [d-straat 1] in [plaats], is niet begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit die informatiestaat SKDB-persoon enkel blijkt dat de verdachte ten tijde van de vergeefse aanbidding van de oproeping aan het BRP-adres en vier dagen nadien op dat adres was ingeschreven in de BRP. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Uit informatiestaten SKDB-persoon van 28 september 2021 en 14 september 2021 kan immers worden afgeleid dat de verdachte vanaf 31 augustus 2020 tot 12 juli 2021 in de BRP was ingeschreven op het adres [d-straat 1] in [plaats]. Het oordeel van het hof dat de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep van 2 juli 2021 rechtsgeldig is betekend, geeft gelet op artikel 36e lid 2 aanhef en onder b Sv niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. (Vgl. HR 4 november 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZDo847.)

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:117

Zaaknummer: 21/02823

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: N.M. Fakiri

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rijden op een minibike zonder rijbewijs.

Rijden op een minibike zonder rijbewijs.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie overtreding van artikel 107 lid 1 WvW 1994 is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het ten laste gelegde rijden zonder rijbewijs. Daartoe wordt aangevoerd dat voor het rijden op een minibike geen rijbewijs nodig is.

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat de raadsman van de verdachte onder meer heeft aangevoerd dat de verdachte ten laste gelegd is dat hij op een bromfiets heeft gereden zonder rijbewijs. Het voertuig waarop de verdachte heeft gereden, betreft echter een minivoertuigje waarvoor een rijbewijs niet nodig is. De verdachte had daarmee niet op de openbare weg mogen rijden, maar op eigen grond had dat wel gemogen. Het verwijt dat de verdachte kan worden gemaakt, zit hem dus eigenlijk in het onverzekerd rijden. Nu een rijbewijs voor het betreffende voertuig niet nodig is, kan het ten laste gelegde feit niet worden bewezen.

Het hof heeft ten aanzien van de strafoplegging onder meer overwogen dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan het rijden zonder rijbewijs. Blijkens een de verdachte betreffend UJD van 24 juni 2021 is aan hem eerder voor een soortgelijk feit een strafbeschikking uitgevaardigd. De verdachte heeft daaruit kennelijk geen enkele lering getrokken. Anderzijds weegt mee dat de verdachte in onderhavige zaak heeft gereden op een minibike. In die omstandigheid ziet het hof aanleiding om te volstaan met oplegging van een geldboete van na te melden hoogte.

De Hoge Raad haalt artikel 1 lid 1 aanhef en onder b, c en e WvW 1994, artikel 107 lid 1 WvW 1994 en artikel 15 lid 1 aanhef en onder a Reglement rijbewijzen aan en overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 107 lid 1 WvW 1994 jo. artikel 1 lid 1 aanhef en onder c en e WvW 1994 en dat daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende woorden ‘motorrijtuig (bromfiets)’ zijn gebruikt in de

betekenis die die woorden hebben in die bepalingen.

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat de verbalisant de verdachte heeft zien rijden op de openbare weg op een motorrijtuig. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat het onderhavige, door de verdediging als ‘minibike’ aangeduide, voertuig kan worden aangemerkt als een motorrijtuig waarvoor de bestuurder op de weg over een rijbewijs als bedoeld in artikel 107 lid 1 WVV 1994 moet beschikken, in het bijzonder een rijbewijs voor het besturen van een bromfiets, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Mede in het licht van het voor het bewijs gebruikte proces-verbaal waaruit volgt dat aan de verdachte nooit enig rijbewijs is afgegeven, is de bewezenverklaring ook toereikend gemotiveerd.

J.H.J. Verbaan, februari 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:71

Zaaknummer: 21/02972

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: C. Crince Le Roy

Wetsartikelen: 1 WVV 1994 en 107 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Motivering toekennen immateriële schade belaging.

Motivering toekennen immateriële schade belaging.

Wenk

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie belaging is bewezen verklaard, onder verwijzing naar wat namens de verdachte in hoger beroep is aangevoerd, dat het hof zijn beslissing om aan de benadeelde partijen vergoeding van immateriële schade toe te kennen niet toereikend heeft gemotiveerd.

Het hof heeft ten aanzien van de vorderingen van de benadeelde partijen ter zake van immateriële schade onder meer overwogen dat in het onderhavige strafproces aangeefster zich als benadeelde partij heeft gevoegd en een vordering heeft ingediend tot vergoeding van geleden materiële (€ 388) en immateriële schade (€ 1.175) als gevolg van het aan de verdachte ten laste gelegde, tot een totaalbedrag van € 1.563. In hoger beroep is deze vordering aan de orde tot dit in eerste aanleg gevorderde en in hoger beroep gehandhaafde bedrag van € 1.563.

De advocaat-generaal heeft geconcludeerd tot toewijzing van een gedeelte van de vordering van de benadeelde partij tot een bedrag van € 388 aan materiële schade en een bedrag van € 700 aan immateriële schade met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

De vordering van de benadeelde partij is namens de verdachte betwist.

(...)

Het hof is van oordeel dat aannemelijk is geworden dat de benadeelde partij immateriële schade heeft geleden en dat deze schade het rechtstreeks gevolg is van het bewezen verklaarde. De vordering leent zich – naar maatstaven van billijkheid – voor toewijzing tot een bedrag van € 500, te vermeerderen met de gevorderde wettelijke rente over dit bedrag vanaf 28 januari 2020 tot aan de dag der algehele voldoening. Voor het overige dient de benadeelde partij niet-ontvankelijk te worden verklaard in de vordering tot schadevergoeding.

(...)

In het onderhavige strafproces heeft aangever zich als benadeelde partij gevoegd en een vordering ingediend tot vergoeding van geleden immateriële schade als gevolg van het aan de verdachte ten laste gelegde, tot een bedrag van € 1.000. In hoger beroep is deze vordering aan de orde tot dit in eerste aanleg gevorderde en in hoger beroep gehandhaafde bedrag van € 1.000.

De advocaat-generaal heeft geconcludeerd tot toewijzing van een gedeelte van de vordering van de benadeelde partij tot een bedrag van 700 met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

De vordering van de benadeelde partij is door de verdachte betwist.

Het hof is van oordeel dat aannemelijk is geworden dat de benadeelde partij immateriële schade heeft geleden en dat deze schade het rechtstreeks gevolg is van het bewezen verklaarde. De vordering leent zich – naar maatstaven van billijkheid – voor toewijzing tot een bedrag van € 500 te vermeerderen met de gevorderde wettelijke rente over dit bedrag vanaf 28 januari 2020 tot aan de dag der algehele voldoening. Voor het overige dient de benadeelde partij niet-ontvankelijk te worden verklaard in de vordering tot schadevergoeding.

De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht artikel 6:95 lid 1 BW en artikel 6:106 BW van belang zijn en overweegt dat het hof de vorderingen tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partijen aangeefster en aangever heeft toegewezen tot een bedrag van telkens € 500, vermeerderd met de wettelijke rente. De Hoge Raad oordeelt dat, mede in aanmerking genomen dat deze vorderingen namens de verdachte gemotiveerd zijn betwist, dat oordeel ontoereikend gemotiveerd is. Daarbij is van belang dat uit de overwegingen van het hof niet kan worden afgeleid op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en op welke door het hof vastgestelde omstandigheden het de toewijzing van de vorderingen van de benadeelde partijen heeft gebaseerd. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f Sr voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. ECLI:NL:HR:2019:901).

J.H.J. Verbaan, februari 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:33

Zaaknummer: 21/02168

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en T. Kooijmans

Advocaten: C.W. Noorduy

Wetsartikelen: 285b Sr, 6:95 BW en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing voorwaardelijk verzoek tot horen slachtoffer in verband met haar gezondheid of welzijn, voldoende compensatie voor niet kunnen uitoefenen ondervragingsrecht?

Afwijzing voorwaardelijk verzoek tot horen slachtoffer in verband met haar gezondheid of welzijn, voldoende compensatie voor niet kunnen uitoefenen ondervragingsrecht?

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane voorwaardelijke verzoek tot het horen van [slachtoffer] als getuige ontoereikend is gemotiveerd, althans dat het gebruik van de eerder door deze getuige afgelegde verklaringen voor het bewijs niet verenigbaar is met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Weergave voorgaande rechtspraak

De Hoge Raad is in zijn arrest van 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576, ingegaan op de beoordeling van verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, in de situatie dat zo'n verzoek betrekking heeft op een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl deze getuige al – in het vooronderzoek of anderszins – een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking. In dat verband heeft de Hoge Raad onder meer aandacht besteed aan de wijze waarop de rechter dient na te gaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Daarover heeft de Hoge Raad onder meer het volgende overwogen:

'2.12.1 De voor het Nederlandse stelsel kenmerkende omstandigheid dat de rechter in de loop van het strafproces beslissingen neemt over het oproepen en horen van getuigen, is niet alleen van betekenis bij de beoordeling van getuigenverzoeken, maar ook bij de eindbeoordeling van de zaak. Zoals in het (...) arrest van 4 juli 2017 [ECLI:NL:HR:2017:1015] is overwogen, moet de rechter voordat hij einduitspraak doet, nagaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het

door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Zo nodig zal hij hetzij ambtshalve alsnog overgaan tot het oproepen en het horen van (een) getuige(n), hetzij bij zijn beslissing over de bewezenverklaring onder ogen moeten zien of en zo ja, welke gevolgen moeten worden verbonden aan de omstandigheid dat de verdediging, ondanks het nodige initiatief daartoe, geen gebruik heeft kunnen maken van de mogelijkheid om de relevante getuige(n) in enig stadium van het geding te (doen) ondervragen.

Deze wijze van beoordeling sluit aan bij de drie stappen die in de rechtspraak van het EHRM deel uitmaken van de beoordeling of, in gevallen waarin de verdediging niet een behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft gehad om het ondervragingsrecht uit te oefenen, het proces als geheel eerlijk is verlopen. Van belang hierbij zijn (i) de reden dat het ondervragingsrecht niet kan worden uitgeoefend met betrekking tot een getuige van wie de verklaring voor het bewijs wordt gebruikt, (ii) het gewicht van de verklaring van de getuige, binnen het geheel van de resultaten van het strafvorderlijke onderzoek, voor de bewezenverklaring van het feit, en (iii) het bestaan van compenserende factoren, waaronder ook procedurele waarborgen, die compensatie bieden voor het ontbreken van een ondervragingsgelegenheid. Deze beoordelingsfactoren moeten daarbij in onderling verband worden beschouwd. Naarmate het gewicht van de verklaring groter is, is het – wil de verklaring voor het bewijs kunnen worden gebruikt – des te meer van belang dat een goede reden bestaat voor het niet bieden van een ondervragingsgelegenheid en dat compenserende factoren bestaan. Dit betekent dat met name in gevallen waarin niet tot een bewezenverklaring kan worden gekomen zonder dat die in beslissende mate zal steunen op de verklaring van de getuige, terwijl de verdediging het nodige initiatief heeft getoond om het ondervragingsrecht te kunnen uitoefenen en een goede reden ontbreekt om de getuige niet te horen, de rechter (alsnog) zal moeten overgaan tot het oproepen en horen van die getuige, althans nog zal moeten doen wat redelijkerwijs mogelijk is om de verdediging de gelegenheid te bieden tot uitoefening van het ondervragingsrecht.

Als de uitoefening van het ondervragingsrecht niet wordt gerealiseerd, moet de rechter onderzoeken of voldoende compenserende factoren hebben bestaan voor de door de verdediging ondervonden beperkingen bij het onderzoek naar de betrouwbaarheid van de verklaring van de getuige, waarmee ook de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing wordt gewaarborgd. Als de rechter oordeelt dat (vooral) onvoldoende compenserende factoren hebben bestaan, onderzoekt hij of daartoe alsnog stappen kunnen worden gezet. Het gaat er daarbij in de kern om dat de rechter de betrouwbaarheid van de verklaring van de niet-ondervraagde getuige zorgvuldig onderzoekt, een en ander in samenhang met het overige bewijsmateriaal en in het licht van de betwisting door de verdachte van die verklaring. Van belang daarbij kunnen zijn verklaringen van personen tegenover wie de getuige - kort na de gebeurtenissen waar het om gaat - zijn of haar verhaal heeft gedaan of die anderszins feiten en

omstandigheden waarop de getuigenverklaring ziet, kunnen bevestigen. Het kan onder omstandigheden ook gaan om verklaringen van deskundigen die de totstandkoming en de betrouwbaarheid van de verklaring van de niet-ondervraagde getuige dan wel de persoon van die getuige aan een onderzoek hebben onderworpen. Verder kan compensatie betrekking hebben op procedurele waarborgen zoals de beschikbaarheid van een audiovisuele vastlegging van het verhoor van de getuige of het ondervragen van de zojuist genoemde personen of deskundigen. In dit verband kan ook van belang zijn dat de verdediging wel een beperkte mogelijkheid heeft gehad om vragen te (doen) stellen aan de getuige.

De toetsing in cassatie kan gericht zijn op de vraag of de beslissing het tenlastegelegde mede op grond van een verklaring van een niet-ondervraagde getuige bewezen te verklaren in overeenstemming is met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en de daaraan verbonden notie van 'the overall fairness of the trial'. Bij deze beoordeling kan van belang zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dit het geval is, (nader) heeft gemotiveerd.'

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 12 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1418, rechtsoverweging 2.4.2 – ter verduidelijking van eerdere rechtspraak – verder overwogen dat voor de beoordeling of wordt voldaan aan de eisen van een eerlijk proces, het gewicht van de betreffende getuigenverklaring in de bewijsconstructie een belangrijke beoordelingsfactor is. Dat doet echter niet eraan af dat ook de aanwezigheid van een goede reden voor het niet kunnen ondervragen van de getuige en het bestaan van compenserende factoren in die beoordeling moeten worden betrokken, waarbij al deze beoordelingsfactoren in onderling verband moeten worden beschouwd.

Waar het gaat om het bestaan van een goede reden dat het ondervragingsrecht niet kan worden uitgeoefend, zoals bedoeld onder 2.3.1, is verder het volgende van belang.

Op grond van artikel 288 lid 1 aanhef en onder b Sv kan de rechter van het verhoor van een niet-verschenen getuige afzien als het gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van de getuige door het afleggen van een verklaring ter terechtzitting in gevaar wordt gebracht en het voorkomen van dit gevaar zwaarder weegt dan het belang om de getuige ter terechtzitting te kunnen ondervragen. Dat betekent dat de rechter, als hij de in artikel 288 lid 1 onder b Sv genoemde gronden aanwezig acht, het belang van de getuige zwaarder mag laten wegen dan het recht van de verdachte om die getuige te (doen) ondervragen.

De vraag of het in artikel 288 lid 1 onder b Sv genoemde gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van de getuige door het afleggen van een verklaring ter terechtzitting in gevaar wordt gebracht, moet worden beantwoord tegen de achtergrond van het in artikel 6 EVRM gegarandeerde recht van de verdachte op een eerlijk proces. Daaruit

volgt dat de rechter zijn oordeel ten aanzien van het belang van de getuige moet motiveren aan de hand van concrete feiten en omstandigheden, zoals het oordeel van een deskundige.

Bij de toetsing in cassatie van de beslissing om op grond van artikel 288 lid 1 aanhef en onder b Sv het verzoek tot het horen van een getuige af te wijzen kan een rol spelen of de rechter zich heeft uitgelaten over de mogelijkheid om bij het horen als getuige maatregelen te treffen ter bescherming van het belang van de gezondheid of het welzijn van de getuige.

Beoordeling van de klachten

Het cassatiemiddel klaagt in de eerste plaats dat het hof de afwijzing van het voorwaardelijke verzoek tot het als getuige horen van [slachtoffer], ontoereikend heeft gemotiveerd.

Het hof heeft dit verzoek afgewezen op de in artikel 288 lid 1 onder b Sv bedoelde gronden en heeft daartoe overwogen dat het gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van [slachtoffer] door het afleggen van een verklaring als getuige in gevaar wordt gebracht en het voorkomen van dit gevaar zwaarder weegt dan het belang om de getuige te kunnen ondervragen. Aan dat oordeel heeft het hof ten grondslag gelegd dat de door de raadsheer-commissaris benoemde deskundige 't Hoen heeft gerapporteerd dat bij [slachtoffer] sprake is van een ongespecificeerde psychotrauma- of stressorgerelateerde stoornis, identiteitsproblematiek en kwetsbaarheid in haar sociaal-emotionele ontwikkeling, dat een nieuw verhoor voor haar extra zwaar en belastend zal zijn omdat zich daarbij onvermijdelijk emoties zullen voordoen en spreekwoordelijke oude wonden opnieuw aangeraakt en opengereten zullen worden, dat een verhoor voor forse lijdensdruk zal zorgen omdat de pijnlijke herinneringen en gevoelens opnieuw zullen worden opgeroepen en dat een verhoor zal kunnen leiden tot een terugval in de door behandeling bereikte stappen.

Het hof heeft verder geoordeeld dat zich geen reële alternatieve wijzen van het horen van [slachtoffer] voordoen die het gevaar voor haar gezondheid en welzijn voldoende wegnemen omdat elk zo'n alternatief bij haar de pijnlijke herinneringen en gevoelens opnieuw zou oproepen, zodat daarbij evenzeer het gegronde vermoeden bestaat dat haar gezondheid en welzijn in gevaar worden gebracht. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat ook het treffen van maatregelen ter bescherming van het belang van de gezondheid en het welzijn van [slachtoffer] – waaronder het laten plaatsvinden van het verhoor in een speciale verhoorstudio op de wijze als beschreven door de deskundige, zoals onder 2.2.5 weergegeven – het bedoelde gevaar niet kan wegnemen.

Het oordeel van het hof dat, gelet op de door de deskundige omschreven ziekelijke stoornis en inschatting van de te verwachten gevolgen van een nieuw verhoor, het verzoek tot het horen

van [slachtoffer] moet worden afgewezen, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Dat wordt niet anders doordat de deskundige heeft gerapporteerd dat niet de indruk bestaat dat [slachtoffer] door een verhoor 'volledig zal decompenseren, zodanig dat er een gevaar voor zichzelf (in de vorm van bijvoorbeeld suicide) of anderen zal optreden' en dat het ook wel de verwachting is dat zij van een verhoor 'op termijn weer zal herstellen'. De Hoge Raad neemt hierbij mede in aanmerking dat het onder 2.2.4 weergegeven proces-verbaal van bevindingen van de raadsheer-commissaris inhoudt dat [slachtoffer] uit het rapport van de deskundige naar voren komt als een zeer kwetsbare jongvolwassene die verschillende vormen van hulpverlening heeft en had, dat zij sterk geneigd is tot het vermijden van pijnlijke herinneringen en emoties, dat zij maar zeer beperkt kan omgaan met dergelijke emoties die zich bij een verhoor zonder meer zullen voordoen en dat dit zal leiden tot een toename van de trauma- en stressorgerelateerde klachten en tot een nog sterkere neiging zich terug te trekken. Ook komt in het bij dit proces-verbaal gevoegde rapport naar voren dat, als wel tot een verhoor zou worden overgegaan, een terugval in de al behaalde behandelresultaten kan plaatsvinden, dat dan hulpverlening beschikbaar moet zijn en dat het herstel van de gevolgen van het ondergaan van een verhoor de nodige tijd en energie zal vergen van [slachtoffer].

Het cassatiemiddel kan ook niet slagen voor zover het klaagt over het oordeel van het hof dat het onderzoek van de deskundige voldoende recent is om de afwijzing van het verzoek daarop te baseren. Het oordeel van het hof dat de door deskundige 't Hoen omschreven stoornis en de gevolgen van een verhoor zo ernstig zijn dat onaannemelijk is dat door het tijdsverloop van ongeveer anderhalf jaar sprake is van een substantieel andere situatie, is – ook in het licht van wat door de verdediging is aangevoerd – toereikend gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande faalt het cassatiemiddel voor zover het klaagt over de afwijzing van het verzoek tot het als getuige horen van [slachtoffer].

Het cassatiemiddel klaagt verder over het gebruik voor het bewijs van de door [slachtoffer] bij de politie afgelegde verklaringen. Het gaat daarbij om de verklaring die zij heeft afgelegd tijdens het intakegesprek op 20 december 2014 (bewijsmiddelen 5, 11 en 16) en de verklaring die zij heeft afgelegd in het verhoor op 22 december 2014 (bewijsmiddelen 1, 6 en 13).

In het oordeel van het hof dat het gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van [slachtoffer] door het afleggen van een verklaring als getuige in gevaar wordt gebracht en het voorkomen van dit gevaar zwaarder weegt dan het belang om de getuige te kunnen ondervragen, ligt het niet onbegrijpelijke oordeel besloten dat er een goede reden bestond voor het niet kunnen uitoefenen van het ondervragingsrecht met betrekking tot [slachtoffer].

Het hof heeft geoordeeld dat de verklaringen van [slachtoffer] voor de bewezenverklaring van feit 3 niet van beslissende betekenis zijn omdat voor het bewijs van dit feit ook gebruik wordt gemaakt van onder meer het aantreffen van afbeeldingen van [slachtoffer] en gezinsleden van de verdachte op gegevensdragers waarover de verdachte de beschikking had en de verklaringen van de verdachte daarover. Dat oordeel is, gelet op wat de bewijsmiddelen 14, 15 en 17-21 inhouden in relatie tot de aangetroffen afbeeldingen, niet onbegrijpelijk.

Het hof heeft verder geoordeeld dat de verklaringen van [slachtoffer] wel van beslissende betekenis zijn voor de bewezenverklaring van de feiten 1 en 2, met uitzondering van het onder 2 ten laste gelegde betasten van en/of het knijpen in de borsten ten aanzien waarvan het hof ook de verklaringen van de verdachte en [aangeefster] (de moeder van [slachtoffer]) – bewijsmiddelen 9 en 19 – voor het bewijs heeft gebruikt. Vervolgens heeft het hof geoordeeld dat, voor zover de verklaringen van [slachtoffer] voor de bewezenverklaring van beslissende betekenis zijn, aan de verdediging voldoende compensatie is geboden voor het ontbreken van een effectieve mogelijkheid tot ondervraging van [slachtoffer], zodat haar bij de politie afgelegde verklaringen voor het bewijs kunnen worden gebruikt.

Het hof heeft ten aanzien van het bestaan van compenserende factoren onder meer vastgesteld dat de verklaringen van [slachtoffer] in woordelijk uitgewerkte processen-verbaal zijn opgenomen in het dossier en dat psycholoog Van der Sleen als deskundige de betrouwbaarheid van de verklaringen van [slachtoffer] heeft onderzocht. Van dit onderzoek heeft deskundige Van der Sleen een rapport opgemaakt en de verdediging heeft deze deskundige vervolgens op de terechtzitting in eerste aanleg van 31 maart 2017 over haar bevindingen kunnen ondervragen, waarbij de deskundige onder meer heeft toegelicht wat de redenen zouden kunnen zijn voor een aantal inconsistenties in de verklaringen van [slachtoffer]. Uit de stukken volgt verder dat het hof, de verdediging en de deskundige Van der Sleen de beschikking hadden over audiovisuele opnamen van zowel het intakegesprek als het daaropvolgende verhoor van [slachtoffer] en daarmee over alle voor het bewijs gebruikte verklaringen van [slachtoffer]. Blijkens de op de terechtzitting in eerste aanleg afgelegde verklaring van Van der Sleen heeft zij mede op grond van die opnamen de betrouwbaarheid van de verklaringen onderzocht.

De verdediging heeft ter terechtzitting de gelegenheid gehad – en, zoals uit de onder 2.2.6 weergegeven pleitnota blijkt, ook daarvan gebruik gemaakt – om de resultaten van het strafrechtelijk onderzoek te weerspreken, twijfels te uiten over de betrouwbaarheid van de door [slachtoffer] afgelegde verklaringen en uiteen te zetten wat de zienswijze is van de verdachte op de gebeurtenissen waarop het aan de verdachte tenlastegelegde betrekking heeft. Het hof heeft ervan blijk gegeven de betrouwbaarheid van de verklaringen van [slachtoffer] te hebben onderzocht in samenhang met het overige bewijsmateriaal en in het licht van deze

betwisting door de verdachte van die verklaringen. In dit verband heeft het hof geoordeeld dat de stelling van de verdachte dat [slachtoffer] of haar moeder hem een hak heeft willen zetten, wordt weerlegd door onder meer de wijze en het moment waarop de politie is ingeschakeld, zoals daarvan blijkt uit de verklaring van [betrokkene 2] (bewijsmiddelen 12 en 17). Het hof heeft onder ogen gezien dat de verklaringen van [slachtoffer] inconsistenties bevatten en mede onder verwijzing naar het rapport en de verklaring van Van der Sleen uiteengezet waarom deze niet afdoen aan de betrouwbaarheid van de verklaringen van [slachtoffer]. Daarnaast heeft het hof overwogen dat de tegenover gecertificeerde zedenrechercheurs afgelegde verklaringen gedetailleerd zijn, authentiek overkomen en aan betrouwbaarheid winnen doordat [slachtoffer] daarin ook duidelijk een grens aangeeft met betrekking tot de door de verdachte verrichte seksuele handelingen, zoals dat de verdachte nooit met zijn penis in haar vagina is geweest, en dat zij zelf heeft aangegeven dat zij de seksuele handelingen ook leuk vond.

Het hof heeft verder in ogenschouw genomen dat – ook al zijn de verklaringen van [slachtoffer] van beslissende betekenis voor de bewezenverklaring van de feiten 1 en 2 (met uitzondering van het onder 2 ten laste gelegde betasten van en/of het knijpen in de borsten) – de verklaringen van [slachtoffer] niet op zichzelf staan, maar op wezenlijke onderdelen steun vinden in andere bewijsmiddelen. Het hof heeft daarbij acht geslagen op onder meer het aantreffen van een flesje babyolie in de keuken (bewijsmiddel 7), de verklaring van de verdachte over het ‘toeteren’ met de borsten en over de door hem gemaakte en met teksten bewerkte naaktfoto’s van [slachtoffer] (bewijsmiddel 19), het aantreffen van de bedoelde foto’s (bewijsmiddel 21), de verklaring van [aangeefster] over het door haar waargenomen betasten van de borsten door de verdachte en over wat [slachtoffer] haar over de ten laste gelegde handelingen heeft verteld (bewijsmiddelen 3, 9 en 15), de verklaring van [betrokkene 1] over de reactie van [slachtoffer] op de vraag of de verdachte haar had aangeraakt (bewijsmiddelen 4 en 10) en de verklaring van [betrokkene 2] over de door de verdachte verzonden foto’s en de berichten aan [slachtoffer] waarin de verdachte zegt dat zij het zelf wilde en dat zij het vrijwillig heeft gedaan (bewijsmiddelen 12 en 17).

Tot slot is van belang dat de raadvrouw van de verdachte op haar verzoek in de gelegenheid is gesteld om [aangeefster] bij de rechter-commissaris en [betrokkene 1] bij de raadsheer-commissaris als getuigen te ondervragen.

Gelet op wat onder 2.5.2 en 2.5.3 is overwogen, getuigt het in de overwegingen van het hof besloten liggende oordeel dat de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Overwegingen ten overvloede

Daarnaast kan de verdediging op diverse momenten in de strafrechtelijke procedure een verzoek doen om een getuige te horen met het oog op de uitoefening van het ondervragingsrecht. Voor een effectief gebruik van deze mogelijkheid is tijdens het vooronderzoek wel van belang dat de verdediging al in voldoende mate toegang heeft tot de processtukken en bekend is met de beschuldiging die door het openbaar ministerie in de strafzaak centraal wordt gesteld.

De verdediging kan ook tijdens het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg of in hoger beroep verzoeken doen tot het (opnieuw) oproepen en horen van getuigen. De omstandigheid dat de verdediging geen gebruik heeft gemaakt van een eerder bestaande gelegenheid om wensen met betrekking tot de ondervraging van getuigen kenbaar te maken of dat de verdediging niet zelf in een eerder stadium van het onderzoek gebruik heeft gemaakt van de hiervoor genoemde mogelijkheden om een verzoek te doen een getuige te horen, terwijl daarvoor op dat moment geen beletsel bestond, biedt op zichzelf geen grond voor de afwijzing van zo'n verzoek. Dat neemt niet weg dat een dergelijke inactiviteit van de verdediging, als daarvoor geen gegronde reden bestaat, een rol kan spelen bij de beoordeling of het proces als geheel eerlijk is verlopen.

De Hoge Raad heeft in dit arrest het verhoren door een gespecialiseerde verhoorder van zeer jonge kinderen in een daartoe ingerichte studio genoemd als voorbeeld van een geval waarin aanleiding kan bestaan om al bij het verhoor van een getuige door de politie gelegenheid tot ondervraging te bieden. Hieraan kan naar aanleiding van het aan de orde zijnde geval het voorbeeld worden toegevoegd van het verhoor van een kwetsbare getuige die mogelijk een belangrijke verklaring zal afleggen in de strafzaak.

In de uitspraak in de zaak *Vronchenko/Estland* (EHRM 18 juli 2013, ECLI:CE:ECHR:2013:0718JUD005963209) heeft het EHRM bij de beoordeling of het gebruik van een verklaring van een minderjarige en niet-ondervraagde getuige voor het bewijs in overeenstemming was met het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM, onder meer betekenis toegekend aan de omstandigheid dat geen stappen waren ondernomen om de verdediging gelegenheid te geven vragen te stellen bij het (derde) verhoor van die getuige in het vooronderzoek. Deze zaak werd erdoor gekenmerkt dat op het moment dat dit verhoor plaatsvond al door de verdediging de wens kenbaar was gemaakt om de getuige te ondervragen, terwijl voorafgaand aan dat verhoor door deskundigen was vastgesteld dat het bijwonen van de zitting schadelijk zou zijn voor de gezondheid van de getuige en

tijdens het genoemde verhoor aan de getuige kenbaar was gemaakt dat het verhoor werd opgenomen zodat in een later stadium niet opnieuw een verhoor zou hoeven plaats te vinden. In de onderhavige zaak volgt uit de vaststellingen van het hof niet dat zich eenzelfde situatie heeft voorgedaan. De verdediging heeft pas in hoger beroep te kennen gegeven [slachtoffer] te willen ondervragen.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat de omstandigheid dat het – achteraf bezien – mogelijk was geweest om de verdediging al bij het verhoor van een getuige door de politie gelegenheid tot ondervraging te bieden, maar die gelegenheid toen niet is geboden, op zichzelf niet beslissend is voor de beantwoording van de vraag of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Daarvoor zijn (onder meer) van belang alle compenserende factoren die op enig moment in de strafzaak zijn geboden of hebben bestaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:68

Zaaknummer: 21/00984

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: C.H. Dijkstra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Is het hoger beroep ingesteld middels een schriftelijke bijzondere volmacht ex artikel 450 lid 3 Sv?

Is het hoger beroep ingesteld middels een schriftelijke bijzondere volmacht ex artikel 450 lid 3 Sv?

Het cassatiemiddel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting blijkt dat de door de verdachte gemachtigde raadsman daar is verschenen. Gelet op het verhandelde ter terechtzitting en in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat het de toenmalige raadvrouw was die met het onder 2.2.2 weergegeven e-mailbericht de griffie heeft verzocht hoger beroep in te stellen, waarbij die e-mail kennelijk was bedoeld als volmacht in de zin van artikel 450 lid 3 Sv, is het oordeel van het hof dat het verzuim om die volmacht te ondertekenen niet voor gedekt kan worden gehouden, niet zonder meer begrijpelijk. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:86

Zaaknummer: 21/02249

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Y. Moskowicz

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon bij aangeefsters in redelijkheid vrees ontstaan dat misdrijf waarmee werd bedreigd ook zou worden gepleegd?

Kon bij aangeefsters in redelijkheid vrees ontstaan dat misdrijf waarmee werd bedreigd ook zou worden gepleegd?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte heeft vrijgesproken van het haar onder 1 en 2 ten laste gelegde, althans dat de motivering van die beslissing onbegrijpelijk is. In het bijzonder klaagt het cassatiemiddel over het oordeel van het hof dat bij de aangeefsters niet in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat het misdrijf waarmee werd bedreigd ook zou worden gepleegd.

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht dan wel met zware mishandeling is in een geval als het onderhavige vereist dat door de bedreiging, gelet op de aard daarvan en de omstandigheden waaronder deze heeft plaatsgevonden, bij de betrokkene in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat deze het leven zou kunnen verliezen, respectievelijk zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659).

Het hof heeft geoordeeld dat de verbale bedreiging bij de betrokkenen niet zonder meer in redelijkheid de in 2.3 bedoelde vrees kon doen ontstaan. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is, verweven als het is met waarderingen van feitelijke aard, ook niet onbegrijpelijk. Daarbij kon het hof acht slaan op de concrete omstandigheden dat de verdachte in een psychiatrisch ziekenhuis was opgenomen en de bedreigende taal 'in haar emotionele geestelijke toestand' respectievelijk 'in haar onregelde geestelijke toestand' heeft geuit. Voor zover het cassatiemiddel ervan uitgaat dat het hof daarmee zou hebben geoordeeld dat in een psychiatrische omgeving en context slechts in bijzondere gevallen sprake kan zijn van bedreiging als bedoeld in artikel 285 Sr, berust het op een onjuiste lezing van de overwegingen van het hof.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:91

Zaaknummer: 19/03845

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: Bleeker, A.Y. A.Y. Bleeker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Avondklok als bijzondere voorwaarde toelaatbaar?

Avondklok als bijzondere voorwaarde toelaatbaar?

Het cassatiemiddel klaagt dat de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde ‘dat de veroordeelde zich zal houden aan een avondklok, te bepalen door de jeugdreclassering’ onvoldoende precies is geformuleerd.

Uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis volgt dat de wetgever met het oog op de rechtszekerheid en een doeltreffende invulling en uitvoering van het (jeugd)reclasseringstoezicht ten aanzien van alle bijzondere voorwaarden heeft beoogd dat de rechter deze in zijn vonnis ‘zo gedetailleerd mogelijk’ omschrijft. Dat de (jeugd)reclassering ten behoeve van een adequate invulling van het toezicht daarbij de ruimte heeft een op de situatie toegesneden invulling aan dit toezicht te geven – welke invulling bovendien aan verandering onderhevig kan zijn – neemt in een geval als dit immers niet weg dat het aan de rechter is te bepalen binnen welke begrenzingsen een op te leggen ‘avondklok’, die in potentie kan resulteren in een aanzienlijke vrijheidsbeperking, kan worden ingevuld.

Gelet op wat hiervoor is overwogen, is de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde dat de veroordeelde zich – tijdens de gehele proeftijd – ‘zal houden aan een avondklok, te bepalen door de jeugdreclassering’ in strijd met artikel 77z lid 2 Sr, omdat het hof daarmee onvoldoende duidelijk heeft omschreven binnen welke begrenzingsen de jeugdreclassering invulling kan geven aan deze ‘avondklok’. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat door het hof niet nader is omschreven waaruit de ‘avondklok’ zal kunnen bestaan, zodat onduidelijk blijft binnen welke uiterste tijdvakken welk gedrag van de veroordeelde wordt verwacht.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen en de bijzondere voorwaarde vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de bijzondere voorwaarde ‘dat de veroordeelde zich zal houden aan een avondklok, te bepalen door de jeugdreclassering’ en wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie, vermindert de

opgelegde jeugddetentie in die zin dat deze vijf maanden en drie weken belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:70

Zaaknummer: 21/02138

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Is sprake van verband tussen voorwerpen en feiten waarvoor belanghebbende is veroordeeld?

Is sprake van verband tussen voorwerpen en feiten waarvoor belanghebbende is veroordeeld?

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van de rechtbank dat de Medion-computerkast en Apple-iPad aan het verkeer moeten worden onttrokken. Het voert onder meer aan dat de rechtbank ontoereikend heeft vastgesteld dat een verband bestaat met de feiten waarvoor de belanghebbende is veroordeeld.

Met betrekking tot de iPad heeft de rechtbank niet vastgesteld dat sprake is van enig verband als bedoeld in artikel 36c Sr tussen dit voorwerp en één of meerdere van de bewezen verklaarde feiten. De rechtbank heeft de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van de iPad in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

In relatie tot de Medion-computerkast heeft de rechtbank overwogen dat de belanghebbende 'voor een aantal van de strafbare feiten gebruik gemaakt heeft van zijn computers'. Die overweging is echter onvoldoende nauwkeurig voor de vaststelling dat enig verband als bedoeld in artikel 36c Sr bestaat tussen de Medion-computerkast en één of meerdere van de in de hoofdzaak bewezen verklaarde feiten, die in deze procedure op grond van artikel 552f Sv niet nader zijn benoemd. De rechtbank heeft de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van de Medion-computerkast in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

De klacht hierover slaagt. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Zeeland-West-Brabant, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:85

Zaaknummer: 21/03362

Rechters: M.J. Borgers, J. de Hullu en M. Kuijer

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rijden terwijl verdachte wist dat ‘een op zijn naam gesteld rijbewijs’ ongeldig was verklaard, maar met een geldig buitenlands rijbewijs.

Rijden terwijl verdachte wist dat ‘een op zijn naam gesteld rijbewijs’ ongeldig was verklaard, maar met een geldig buitenlands rijbewijs.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte een motorrijtuig heeft bestuurd, terwijl hij wist dat ‘een op zijn naam gesteld rijbewijs’ ongeldig was verklaard. Daartoe wordt aangevoerd dat de verdachte ten tijde van het besturen van het motorrijtuig in het bezit was van een geldig Bosnisch rijbewijs.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de bestuurder van wie het Nederlandse rijbewijs ongeldig is verklaard maar die daarnaast beschikt over een geldig buitenlands rijbewijs, zich niet schuldig maakt aan het strafbare feit van artikel 9 lid 2 eerste volzin WVV 1994. Deze opvatting is onjuist.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:69

Zaaknummer: 21/02056

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C. Caminada

Advocaten: B.P.J. van Riel

Wetsartikelen: 9 WVV

RECHTSPRAAK

Kan de getuige binnen afzienbare termijn worden gehoord?

Kan de getuige binnen afzienbare termijn worden gehoord?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [betrokkene 1] als getuige.

Het hof heeft het voorwaardelijk verzoek tot het horen van [betrokkene 1] als getuige afgewezen. Aan die afwijzing heeft het hof kennelijk ten grondslag gelegd dat het onaannemelijk is dat de getuige binnen een aanvaardbare termijn kan worden gehoord, omdat in eerste aanleg is geprobeerd om [betrokkene 1] als getuige te horen, maar dit niet is gelukt omdat hij – zoals volgt uit het onder 2.3.2 weergegeven proces-verbaal van de rechter-commissaris – onvindbaar is gebleken. Die afwijzende beslissing is niet zonder meer begrijpelijk, omdat niet blijkt dat het hof heeft onderzocht of de getuige in hoger beroep, bijna viereneenhalf jaar na het oproepen en dagvaarden van [betrokkene 1] om te worden gehoord als getuige door de rechter-commissaris, wel binnen een afzienbare termijn kan worden gehoord.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:8

Zaaknummer: 21/01987

Rechters: V. van der Brink, M.J. Borgers en T. Kooijmans

Advocaten: J.O.A.N. de Vries

Wetsartikelen: